

พระธรรมดาเนียล - หนึ่งร้อยเก้า

การเปิดเผยการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์สามชั้น:

ความสำคัญเชิงพยากรณ์ของพระธรรมวิวรณ์บทที่เก้าและขบวนการปฏิรูปสมัยใหม่

Jeff Pippenger

2024-03-01

ครั้งแรกของวิวรณ์บทที่เก้าระบุถึงแต่ไบที่ห้า ซึ่งเป็นวิบัติประการที่หนึ่ง

และครึ่งหลังของบทนั้นระบุถึงแต่ไบที่หก ซึ่งเป็นวิบัติประการที่สอง

ทั้งแต่ทั้งสองไบนี้ได้รับการแสดงไว้อย่างชัดเจนบนแผนภูมิของผู้บุกเบิก ค.ศ. 1843 และ ค.ศ. 1850

เมื่อข้อพระคัมภีร์หกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดถูกเปิดเผย ณ เวลาสุดท้ายในปี 1989

พร้อมกับการล่มสลายของสหภาพโซเวียต ขบวนการปฏิรูปของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนก็ได้เริ่มต้นขึ้น

ท่ามกลางความจริงทั้งหลายที่ได้รับการตระหนักในปี 1989 นั้น มีการเคลื่อนไหวแห่งการปฏิรูปอันยิ่งใหญ่ต่าง

ๆ ในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ และความจริงที่ว่า การเคลื่อนไหวเหล่านั้นล้วนดำเนินไปในแนวขนานต่อกัน

บรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งสิ้น และด้วยเหตุนี้ ประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์ทุกแขนง

รวมทั้งการเคลื่อนไหวแห่งการปฏิรูปอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย

ล้วนเป็นภาพประกอบของการเคลื่อนไหวแห่งการปฏิรูปอันยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายของชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

ซึ่งเป็นการเคลื่อนไหวอันทรงฤทธิ์ของทูตสวรรค์องค์ที่สามด้วย เมื่อกระบวนการประทับตราเริ่มต้นขึ้น

การประพรมของฝนชุกปลายฤดูก็เริ่มต้นขึ้นด้วยเช่นกัน การเปิดผนึกของการเคลื่อนไหวแห่งการปฏิรูปต่าง ๆ

ในปี 1989 ซึ่งตามมาด้วยการเปิดผนึกของหกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดในปี 1992

ได้ก่อให้เกิดบรรยากาศแห่งการต่อต้าน

ดังที่เกิดขึ้นอยู่เสมอเมื่อความจริงใหม่และความจริงสำหรับปัจจุบันถูกเปิดเผย.

ท่ามกลางการต่อต้านความจริงของข้อพระคัมภีร์หกข้อสุดท้ายแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ดนั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดเผยความจริงว่า ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของโรมนอกศาสนา

เมื่อประกอบเข้ากับประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของโรมสันตะปาปา ดังที่ได้สถาปนาไว้บนพยานสองคน

ย่อมซึ่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของโรมสมัยใหม่

กฎแห่งการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์สามชั้นได้รับการยอมรับ

และต่อจากนั้นก็ถูกนำมาใช้เพื่อป้องกันความผิดพลาด และเพื่อชี้แจงและสถาปนาความจริง

กฎทั้งหลายที่ยืนยันว่าแนวการปฏิรูปทุกแนวขนานกับแนวการปฏิรูปอื่น ๆ

และกฎทั้งหลายที่สัมพันธ์กับการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์สามชั้น ได้กลายเป็นรากฐานอันมั่นคงของกฎต่าง ๆ

ที่ได้รับการสถาปนาขึ้นในขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

ดังที่ได้ถูกทำให้เป็นแบบอย่างล่วงหน้าไว้โดยกฎต่าง ๆ ที่ได้รับการสถาปนา นำมาใช้

และตีพิมพ์เผยแพร่ในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์

ตามกฎแล้ว การประยุกต์ใช้คำพยากรณ์สามชั้นได้ถูกเปิดเผยสำหรับขบวนการของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

เพราะพวกเขาคือขบวนการแห่งฝนชุกปลายฤดู

และอิสลามแห่งวิบัติประการที่สามก็คือข่าวสารแห่งฝนชุกปลายฤดู

หลักการของการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์สามชั้นนั้นได้รับการชี้แจงโดยสิงห์แห่งตระกูลยูดาห์

ตั้งแต่ก่อนที่อิสลามแห่งวิบัติประการที่สามจะมาถึงในประวัติศาสตร์เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 เพราะพร

่องค์ทรงประสงค์ให้ประชากรของพระองค์ในยุคสุดท้ายสามารถจดจำข่าวสารซึ่งแสดงแทนโดยการมาถึงของวิ

บัติประการที่สามได้โดยง่าย เมื่อพระองค์ทรงนำประชากรของพระองค์กลับไปสู่ทางเก่าแก่ของเยเรมีย์

ความเข้าใจของบรรพชนผู้บุกเบิกเกี่ยวกับแดรชอ์ไบที่ห้าและไบที่หกดังที่ปรากฏไว้ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่เก้า ได้รับการเข้าใจว่าเป็นตอนหนึ่งในพระธรรมวิวรณ์ที่ได้รับการยืนยันสนับสนุนจากประวัติศาสตร์อย่างมั่นคงและชัดเจนที่สุด อูไรยาห์ สมิธ เริ่มต้นการนำเสนอพระธรรมวิวรณ์ บทที่เก้า โดยอ้างถ้อยคำของนักประวัติศาสตร์คือเพื่อชี้ให้เห็นประเด็นนั้นโดยตรง

“สำหรับคำอธิบายเกี่ยวกับแดรชอ์ไบนี้ เราจะอาศัยข้อเขียนของคุณ Keith อีกครั้งหนึ่ง ผู้เขียนท่านนี้กล่าวไว้อย่างถูกต้องว่า ‘แทบจะไม่มีใครมีความเห็นพ้องที่สม่ำเสมอในหมู่นักอธิบายเกี่ยวกับสวนไดอินของพระธรรมวิวรณ์ เท่ากับในเรื่องการประยุกต์ใช้แดรชอ์ไบที่ห้าและข้อที่หก หรือวิบัติครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สอง กับพวกซาราเซ็นและพวกเติร์ก เป็นเรื่องที่ได้ชัดเจนยิ่ง จนแทบจะเป็นไปไม่ได้ที่จะเข้าใจผิด แทนที่จะมีเพียงข้อพระคัมภีร์หนึ่งหรือสองข้อที่ระบุถึงแต่ละฝ่าย พระธรรมวิวรณ์บทที่เก้าทั้งบทกลับถูกใช้ไปโดยแบ่งเป็นส่วนเท่า ๆ กัน เพื่อพรรณนาถึงทั้งสองฝ่ายนั้น” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

การแบ่งบทของวิบัติประการที่หนึ่งและประการที่สอง เป็นการแบ่งประวัติศาสตร์ของวิบัติประการที่หนึ่ง ซึ่งมีโมฮัมเหม็ดเป็นตัวแทน โดยมีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์อยู่ในสิ่งที่นักประวัติศาสตร์ อเล็กซานเดอร์ คีธ เรียกว่าเหล่าซาราเซ็น ซึ่งในปัจจุบันเราจะเรียกว่าอาระเบีย ประวัติศาสตร์ของวิบัติประการที่สอง ซึ่งมีออสมานที่ 1 เป็นตัวแทน มีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์อยู่ในตุรกี ซึ่งนักประวัติศาสตร์ผู้นี้ระบุว่าพวกเติร์ก ประวัติศาสตร์ของวิบัติประการที่หนึ่งถูกกำหนดตำแหน่งและสำเร็จครบถ้วนในอาระเบีย อันเป็นแผ่นดินกำเนิดของศาสนาอิสลามและโมฮัมเหม็ด ประวัติศาสตร์ของวิบัติประการที่สองถูกกำหนดตำแหน่งและสำเร็จครบถ้วนในตุรกี อันเป็นแผ่นดินกำเนิดของจักรวรรดิออตโตมัน

ประวัติศาสตร์ของวิบัติประการแรก ชี้ให้เห็นถึงการสงครามที่มุ่งตรงต่อกรุงโรม โดยนักรบอิสระ ซึ่งพันธมิตรอันร่วมกันเพียงประการเดียวระหว่างพวกเขาคือศาสนาอิสลาม ประวัติศาสตร์ของวิบัติประการที่สอง ชี้ให้เห็นถึงการสงครามที่มุ่งตรงต่อกรุงโรมโดยศาสนจักรที่มีการจัดตั้งและอำนาจรัฐ ซึ่งเรียกว่า คอลิฟะฮ์ ไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม ทั้งการสงครามอิสระต่อกรุงโรมในประวัติศาสตร์ที่มีโมฮัมเหม็ดเป็นตัวแทน หรือการสงครามที่มีการจัดตั้งซึ่งออตมัน หรือจักรวรรดิออตโตมัน เป็นตัวแทน ลักษณะของการสงครามนั้นคือการโจมตีอย่างฉับพลันและไม่คาดหมาย มิใช่การสงครามที่ดำเนินไปโดยให้ทหารทั้งหมดสวมเครื่องแบบสีเดียวกัน แล้วจัดกำลังทหารเข้าเป็นแถวและเคลื่อนพวกเขาเข้าสู่ห่ากระสุนปืน ดังเช่นที่เป็นธรรมเนียมทางทหารในเวลานั้น คำว่า “assassin” มีรากฐานมาจากรูปแบบการสงครามแบบอิสลามที่ลงมือโจมตีอย่างฉับพลันและไม่คาดหมาย และโดยมากยังส่งผลให้ผู้โจมตีนั้นถึงแก่ความตายด้วย

คำว่า “assassin” มีรากศัพท์มาจากคำภาษาอาหรับว่า “hashshashin” ซึ่งมาจากคำว่า “hashish” อันมีความหมายว่า “กัญชา” หรือ “cannabis” เดิมทีคำนี้ใช้เรียกกลุ่มมุสลิมนิกายนิกายฮารี อัสมาอิลีในตะวันออกกลางช่วงยุคกลาง ซึ่งเป็นกลุ่มลับและคลั่งไคล้อย่างยิ่ง สมาชิกของกลุ่มนี้เป็นที่รู้จักจากวิธีการที่ไม่เป็นไปตามขนบและมักใช้ความรุนแรง รวมถึงการลอบสังหารทางการเมืองเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตน มีการกล่าวกันว่า บางครั้งพวกเขาจะเสพแฮชชิสเพื่อเตรียมตัวสำหรับภารกิจของตน ซึ่งนำไปสู่การใช้คำว่า “hashshashin” หรือ “assassins” ในโลกตะวันตก กลุ่ม Assassins มีบทบาทเคลื่อนไหวในช่วงยุคกลาง โดยหลักอยู่ในเปอร์เซียและซีเรีย

และมีบทบาทสำคัญในความขัดแย้งทางการเมืองและการลอบสังหารหลายครั้งในช่วงเวลานั้น ในที่สุด คำว่า "assassin" ก็ได้เข้าสู่ภาษายุโรป ซึ่งมีความหมายกว้างออกไปว่า บุคคลที่ดำเนินการลอบสังหารทางการเมืองหรือการสังหารที่มุ่งเป้าหมายเฉพาะเจาะจง

รูปแบบของสงครามนี้เป็นลักษณะเชิงพยากรณ์ที่สำคัญของวิบัติทั้งสามประการ เพราะบทบาทเชิงพยากรณ์ของอิสลามคือการก่อสงคราม อิสลามในฐานะสัญลักษณ์เกี่ยวข้องกับสงครามโดยสิ้นเชิง และในพระธรรมวิวรณ์ บทที่เก้า อิสลามแห่งวิบัติประการที่หนึ่งและประการที่สองเป็นภาพประกอบแห่งสงครามของพวกเขา สงครามของพวกเขาถูกระบุไว้ในพระธรรมวิวรณ์ว่าเป็นการกระทำที่ทำให้บรรดาประชาชาติโกรธแค้น ก่อนที่เวลาทดลองจะสิ้นสุดลงไม่นาน

บรรดาประชาชาติทั้งหลายก็โกรธเคือง และพระพิโรธของพระองค์ก็มาถึงแล้ว และถึงเวลาของบรรดาคนตายที่จะถูกพิพากษา และเวลาที่พระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือบรรดาผู้เผยพระวจนะ และแก่พวกธรรมิกชน และแก่บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ และจะทรงทำลายบรรดาผู้ที่ทำลายแผ่นดินโลก วิวรณ์ 11:18

"ประชาชาติทั้งหลาย" ถูกกระทำให้ "โกรธ" ก่อนที่พระพิโรธของพระเจ้าจะมาถึงเพียงเล็กน้อย และพระพิโรธของเจ้านั้น ดังที่ปรากฏเป็นภาพแทนในพระธรรมวิวรณ์ ก็คือภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายซึ่งมาถึงเมื่อเวลาทดลองของมนุษย์สิ้นสุดลง ในข้อนี้มีหลักหมายอยู่สามประการ คือ การที่ประชาชาติทั้งหลายถูกกระทำให้โกรธ พระพิโรธของพระเจ้า และวาระที่จะพิพากษาคนตาย การพิพากษาคนตายที่อ้างถึง ณ ที่นี้ คือการพิพากษาคนตายฝ่ายอธรรมซึ่งเกิดขึ้นในระหว่างสหัสวรรษหนึ่งพันปี มิใช่การพิพากษาสอบสวนคดีของคนตายที่ได้เริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ซีสเตอร์ไวท์กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าหลักหมายทั้งสามประการในข้อนี้มีความแตกต่างกัน และเกิดขึ้นตามลำดับที่ปรากฏในข้อพระคัมภีร์นั้น

"ข้าพเจ้าเห็นว่า ความกริ้วของบรรดาประชาชาติ พระพิโรธของพระเจ้า และเวลาที่จะทรงพิพากษาคนตายนั้น เป็นเหตุการณ์ที่แยกจากกันและแตกต่างกัน โดยเกิดขึ้นต่อเนื่องกันที่ละอย่าง อีกทั้งไม่เคยยังมีได้ทรงลุกขึ้น และเวลาแห่งความทุกข์ลำบากอย่างไม่เคยมีมาก่อนนั้นยังมิได้เริ่มต้นขึ้น บัดนี้บรรดาประชาชาติกำลังกริ้วอยู่ แต่เมื่อมหาบุโรหิตของเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ในสถานนมัสการบริสุทธิ์เสร็จสิ้นแล้ว พระองค์จะทรงลุกขึ้น ทรงสวมฉลองพระองค์แห่งการแก้แค้น แล้วภัยพิบัติทั้งเจ็ดประการสุดท้ายจะถูกเทลงมา"

"ข้าพเจ้าเห็นว่าทูตสวรรค์ทั้งสี่จะยึดลมทั้งสี่ไว้จนกว่างานของพระเยซูในสถานนมัสการจะเสร็จสิ้น แล้วภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายจะมาถึง" Early Writings, 36.

บทบาทของอิสลามในพระธรรมเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์คือการกระตุ้นบรรดาประชาชาติให้กริ้วโกรธ และพวกเขากระทำเช่นนี้ผ่านทางสงคราม ส่วนบทบาทของอิสลามในพระธรรมเล่มแรกของพระคัมภีร์คือการทำให้มือของทุกคนในโลกมารวมกันเพื่อต่อต้านอิสลาม ซึ่งถูกนำเสนอไว้ในรูปของอิชมาเอล

และทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ตรัสแกนางว่า ดูเถิด เจ้ามีครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจะเรียกนามของเข่าว่า อิชมาเอล เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงสดับความทุกข์ลำบากของเจ้า และเขาจะเป็นดังคนป่า มือของเขาจะต่อสู้อับทุกคน และมือของทุกคนจะต่อสู้อับเขา

และเขาจะอาศัยอยู่ต่อหน้าพี่น้องทั้งปวงของเขา ปฐมกาล 16:11, 12

คำว่า "มือ" ในฐานะสัญลักษณ์ ก็เป็นเช่นเดียวกับสัญลักษณ์ทั้งปวงในพระคัมภีร์ กล่าวคือสามารถมีความหมายได้มากกว่าหนึ่งอย่าง ขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้ โดยเด่นชัดที่สุด "มือ" ในฐานะสัญลักษณ์ในคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์ เป็นสัญลักษณ์แห่งสงคราม คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "คนปา" นั้น เป็นคำที่ใช้เรียกลาป่าอาหรับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางคำพยากรณ์หลายประการ หนึ่งในนั้นคือ ลาอาหรับเป็นสมาชิกของวงศ์สัตว์ม้า (Equidae) เช่นเดียวกับม้า ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 9 และในแผนภูมิศักราชทั้งสองของฮาบากุก (แผนภูมิผู้บุกเบิก ค.ศ. 1843 และ 1850) ม้าถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของสงครามซึ่งอิสลามแห่งวิบัติทั้งสามเป็นตัวแทน การกล่าวถึงอิสลามครั้งแรกและครั้งสุดท้าย ดังที่ถูกนำเสนอไว้ในพระธรรมปฐมกาลและพระธรรมวิวรณ์ ระบอบอิสลามด้วยสัญลักษณ์ของวงศ์สัตว์ม้า (ลา หรือ ม้า) และทั้งสองแห่งต่างก็เน้นบทบาทของอิสลามว่าเป็นการนำสงครามมาสู่ "มนุษย์ทุกคน" (บรรดาประชาชาติ)

ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่เก้า ข้อที่สิบเอ็ด ลักษณะนิสัยของอิสลามได้รับการระบุไว้ เพราะในเชิงพยากรณ์นั้น ลักษณะนิสัยถูกแสดงแทนด้วยชื่อ ชื่อที่ประธานกษัตริย์ผู้ปกครองเหนืออิสลามสะท้อนถึงการกล่าวถึงอิสลามเป็นครั้งแรกนั้น ในพระธรรมปฐมกาล ซึ่งมีเขียนไว้ว่า ลักษณะนิสัยหรือวิญญาณของอิชมาเอล "จะอาศัยอยู่ต่อหน้าพี่น้องทั้งสี่ของตน" กษัตริย์ผู้ปกครองเหนืออิสลามทั้งสิ้นคือวิญญาณของอิชมาเอล (กษัตริย์ของพวกเขา) ผู้ซึ่งมือของเขา "ต่อสู้อับทุกคน"

และพวกมันมีกษัตริย์ปกครองอยู่เหนือพวกมัน คือหุดสวรรค์แห่งบาดาลลิก ซึ่งในภาษาฮีบรูมีนามว่า อับบัตโดน แต่ในภาษากรีกมีนามว่า อปอลลิออน วิวรณ์ 9:11

ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม ซึ่งแทนด้วยภาษาฮีบรู หรือในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ ซึ่งแทนด้วยภาษากรีก ลักษณะนิสัยที่ครอบงำเหนือบรรดาผู้ยึดถือศาสนาอิสลามถูกระบุว่าเป็น Abaddon หรือ Apollyon ซึ่งทั้งสองคำนั้นมีความหมายว่า "ความตายและความพินาศ" ความตายและความพินาศคืออุปนิสัยของอิสลาม ไม่ว่าจะถูกนำเสนอไว้ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมหรือพันธสัญญาใหม่ก็ตาม ลักษณะเฉพาะของวิญญาณที่ปกครองอยู่ภายในผู้ยึดถืออิสลามทุกคน เมื่อเชื่อมโยงกับสัญลักษณ์ของลาหรือม้า ล้วนเป็นองค์ประกอบของการอ้างอิงถึงอิสลามทั้งครั้งแรกและครั้งสุดท้าย คุณลักษณะเชิงพยากรณ์ทั้งสองประการนี้มีลายเซ็นของอัลฟาและโอเมกา เมื่อซิสเตอร์ไวท์ระบุว่าชาวสารซึ่งทำให้คนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันมีชีวิตขึ้นมาคือกองทัพอันทรงฤทธิ์ของหุดสวรรค์องค์ที่สาม นางกล่าวดังนี้:

"หุดสวรรค์ทั้งหลายกำลังยึดเหนี่ยวลมทั้งสี่ ซึ่งถูกพรณนาเป็นม้าที่กำลังเดือดดาล พยายามจะสะบัดหลุดและพุ่งทะยานไปทั่วพื้นพิภพทั้งสิ้น นำความพินาศและความตายไปตามทางที่มันผ่านไป"

"เราจะหลับใหลอยู่บนริมขอบแห่งโลกนี้รันดร์นั้นเองหรือ? เราจะเฉื่อยชา เย็นชา และตายด้านอยู่หรือ? โอ ขอให้เราได้มีพระวิญญาณและลมปราณของพระเจ้าในคริสตจักรทั้งหลายของเรา ที่ทรงระบายเข้าไปในประชากรของพระองค์ เพื่อให้พวกเขาขึ้นบนแท่นของตนและมีชีวิต เราจำเป็นต้องเห็นว่าทางนั้นคับแคบ และประตูก็แคบนัก แต่เมื่อเราผ่านประตูแคบนั้นเข้าไปแล้ว ความกว้างขวางของมันก็ไร้ขีดจำกัด" Manuscript Releases, volume 20, 217.

ลมทั้งสี่ถูกยับยั้งไว้ระหว่างการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน และลมทั้งสี่นั้นเป็น "ม้าอันพิโรธ" ที่นำ "ความตายและความพินาศไปตามทางของมัน" เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 วิบัติประการที่สามได้เข้าสู่ประวัติศาสตร์แห่งคำพยากรณ์ นำมาซึ่ง "ความตายและความพินาศ" จึงเป็นการ "ทำให้บรรดาประชาชาติโกรธเคือง" เมื่อมันโจมตีแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ฝ่ายจิตวิญญาณ

“อย่างฉับพลันและไม่คาดคิด” เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม ค.ศ. 2023

วิบัติประการที่สามได้ดำเนินต่อไปตามเส้นทางแห่ง “ความตายและความพินาศ” ของมัน จึงยิ่ง

“ทำให้บรรดาประชาชาติโกรธเคือง” มากขึ้น เมื่อมันโจมตีแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ตามตัวอักษร

“อย่างฉับพลันและไม่คาดคิด”

การโจมตีที่ไม่คาดคิดครั้งแรกได้หมายถึงการเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

และการโจมตีล่าสุดเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม ค.ศ. 2023 หมายถึงการเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการสิ้นสุด หรือ

“การผูกปิด” ของการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

เราจะหลับใหลอยู่ตรงขอบแดนของโลกนี้วันใดหรือ?

บนแผนภูมิของผู้บุกเบิกอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองฉบับ ศาสนาอิสลามแห่งวิบัติประการที่หนึ่งและประการที่สองได้รับการถ่ายทอดเป็นภาพอย่างเด่นชัดโดยนักบวชมุสลิมที่ซิม้าศึกของตน

ผู้ซิมบ่ม้าศึกแห่งวิบัติประการที่หนึ่งในภาพทั้งสองถือหอกอยู่

และผู้ซิมบ่ม้าที่เป็นสัญลักษณ์แทนวิบัติประการที่สองกำลังยิงปืนยาว

ความแตกต่างนี้ได้รับการระบุไว้อย่างชัดเจนในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 9

เพราะว่าในประวัติศาสตร์ของวิบัติประการที่สองนั่นเอง

ที่ดินปืนได้ถูกประดิษฐ์ขึ้นและถูกนำมาใช้ในการสงครามเป็นครั้งแรก อุไรอาห์ สมิต

ได้บันทึกข้อความต่อไปนี้ในการอธิบายข้อ 17 ถึง 19 ของพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 9:

“ส่วนแรกของคำพรรณานี้อาจหมายถึงลักษณะที่ปรากฏของพุ่มไม้เหล่านี้ ไฟ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของสี

หมายถึงสีแดง โดยวลี ‘แดงไฟ’ เป็นสำนวนที่ใช้กันอยู่เสมอ; jacinth หรือ hyacinth หมายถึงสีน้ำเงิน;

และคำกะทัดรัดหมายถึงสีเหลือง และสีเหล่านี้เป็นสีที่เด่นอย่างยิ่งในเครื่องแต่งกายของนักรบเหล่านี้; ดังนั้น

คำพรรณานี้ ตามทัศนะนี้ จึงตรงกับเครื่องแบบของพวกเติร์กอย่างแม่นยำ

ซึ่งประกอบด้วยสีแดงหรือสีแดงเข้ม สีน้ำเงิน และสีเหลืองเป็นส่วนใหญ่

ศิระของม้าม้ามีลักษณะประหนึ่งศิระของสิงห์ เพื่อแสดงถึงกำลัง ความกล้าหาญ และความดุร้ายของมัน;

ขณะที่ส่วนท้ายของข้อนี้ย่อมอ้างถึงการใช้ดินปืนและอาวุธปืนเพื่อการสงครามอย่างไม่ต้องสงสัย

ซึ่งในเวลานั้นเพิ่งได้รับการนำมาใช้ได้ไม่นาน

และเนื่องจากพวกเติร์กยิงอาวุธปืนของตนขณะอยู่บนหลังม้า จึงปรากฏแก่ผู้มองจากระยะไกลประหนึ่งว่าไฟ

คว้น และคำกะทัดรัดพุ่งออกมาจากปากของม้า ดังที่แสดงไว้ในภาพประกอบที่แนบมา”

“เกี่ยวกับการใช้ปืนไฟของพวกเติร์กในการศึกต่อต้านคอนสแตนติโนเปิล เอลเลียตต์ (Horae

Apocalypticæ, Vol. I, pp. 482–484) กล่าวไว้ดังนี้:—‘การสังหารมนุษย์หนึ่งในสาม กล่าวคือ

การยึดคอนสแตนติโนเปิล และโดยผลสืบเนื่องคือการทำลายจักรวรรดิกรีกนั้น เป็นผลเนื่องมาจาก “ไฟ

คว้น และคำกะทัดรัด” คือปืนใหญ่และอาวุธปืนของมะหะหมัด

บัดนี้ได้ล่วงเลยมากกว่าหนึ่งพันหนึ่งร้อยปีแล้วนับแต่การสถาปนาเมืองนี้โดยคอนสแตนติน

ตลอดช่วงเวลานั้น ชาวกอซ ชาวฮัน ชาวอาวาร์ ชาวเปอร์เซีย ชาวบัลแกเรีย ชาวซาราเซ็น ชาวรัสเซีย

และแม้กระทั่งพวกเติร์กออกโตมันเอง ต่างได้ยกกำลังเข้าโจมตีอย่างเป็นปฏิปักษ์

หรือเข้าล้อมเมืองนี้มาแล้ว แต่ป้อมปราการของเมืองนั้นเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่อาจตีแตกได้

คอนสแตนติโนเปิลจึงยังคงอยู่รอด และพร้อมกันนั้นจักรวรรดิกรีกก็ยังคงดำรงอยู่ด้วย ด้วยเหตุนี้

สุลต่านมะหะหมัดจึงมีความกังวลอย่างยิ่งที่จะค้นหาสิ่งซึ่งจะขจัดอุปสรรคนั้นออกไป

“ท่านสามารถหลอปืนใหญ่, เขาถามนายช่างหลอปืนใหญ่ผู้ซึ่งจะทิ้งฟ้ายของตนมาสามมิถุนายนต่อเขา,

“ให้มีขนาดใหญพอที่จะพังกำแพงเมืองคอนสแตนติโนเปิลลงได้หรือไม่?”

แล้วโรงหลอก็ถูกตั้งขึ้นที่เอเดรียโนเปิล ปืนใหญ่ก็ถูกหลอ กองปืนใหญ่ก็ถูกจัดเตรียม

และการล้อมเมืองก็เริ่มต้นขึ้น”

นับว่าเป็นสิ่งที่สมควรแก่การสังเกตอย่างยิ่งว่า กีบบอน ผู้ซึ่งเป็นผู้อธิบายคำพยากรณ์แห่งวิวรณ์โดยไม่รู้ตัวอยู่เสมอ ได้ยกเครื่องมือใหม่แห่งสงครามนี้ขึ้นไว้เป็นจุดเด่นเบื้องหน้าในภาพที่เขาวาดไว้ ด้วยถ้อยคำอันคมคายและทรงพลัง ในเรื่องเล่าถึงหายนะครั้งสุดท้ายของจักรวรรดิกรีก ในการเตรียมสู่เหตุการณ์นั้น เขาได้เล่าประวัติของการประดิษฐ์ดินปืนขึ้นใหม่ในระยะไม่นานก่อนหน้านั้น ว่าเป็น “ส่วนผสมของดินประสิว กำมะถัน และถ่านไม้”; เล่าถึงการใช้มันในระยะแรกโดยสุลต่านอุมรธา และตั้งที่กล่าวแล้วก่อนหน้านั้น ถึงโรงหล่อปืนใหญ่ขนาดมหึมาของมาโฮเมตที่อาเดรียโนเปิล; แล้วเมื่อการล้อมดำเนินไป เขาก็บรรยายว่า “ห่าฟุ้งของทวนและลูกธนูนั้นมีควัน เสียง และไฟจากปืนคาบศิลาและปืนใหญ่ประกอบอยู่ด้วย” อย่างไรก็ตาม; ว่า “แนวยาวของปืนใหญ่ตุรกีได้เล็งไปยังกำแพง ปืนใหญ่สิบสี่กองระดมคำรามพร้อมกันใส่จุดที่เข้าถึงได้ง่ายที่สุด” อย่างไรก็ตาม; ว่า “ป้อมปราการซึ่งยืนหยัดมาหลายยุคสมัยท่ามกลางความรุนแรงของศัตรู ถูกปืนใหญ่ของออตโตมันหรือทำลายทุกด้าน ช่องโหว่มากมายถูกเปิดขึ้น และใกล้ประตูนักบุญโรมันส หอคอยสี่แห่งถูกทำให้ราบกับพื้นดิน” อย่างไรก็ตาม; ว่าเมื่อ “จากแนวล้อม เรือกลแลลีย์ และสะพาน ปืนใหญ่ของออตโตมันคำรามอยู่ทุกด้าน ทั้งค่ายและนคร ทั้งชาวกรีกและชาวเติร์ก ต่างถูกห่อหุ้มอยู่ในเมฆควัน ซึ่งจะถูกพัดเป่าออกไปได้ก็ด้วยการช่วยกู้ครั้งสุดท้ายหรือการทำลายจักรวรรดิโรมันเท่านั้น” อย่างไรก็ตาม; ว่า “กำแพงชั้นคู่ถูกปืนใหญ่ลดให้กลายเป็นกองซากปรักหักพัง” อย่างไรก็ตาม; และในที่สุดว่าพวกเติร์ก “ลุกขึ้นผ่านช่องโหว่ทั้งหลาย” และ “คอนสแตนติโนเปิลก็ถูกพิชิต จักรวรรดิของนางก็ถูกโค่นล้ม และศาสนาของนางก็ถูกผู้พิชิตมุสลิมเหยียบย่ำลงในผงคัล” ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า นับเป็นสิ่งที่สมควรแก่การสังเกตอย่างยิ่งว่า กีบบอนได้ยกการพิชิตนครนั้น และตั้งนั้นการทำลายจักรวรรดินั้น ว่าเป็นผลจากปืนใหญ่ของออตโตมัน อย่างเด่นชัดและสะดุดตาเพียงใด เพราะสิ่งนี้คืออะไรเล่า หากไม่ใช่คำอธิบายประกอบต่อพระวจนะในคำพยากรณ์ของเรา? “ด้วยภัยทั้งสามประการนี้ มนุษย์หนึ่งในสามส่วนก็ถูกฆ่าเสีย คือด้วยไฟ และด้วยควัน และด้วยกำมะถัน ซึ่งออกมาจากปากของมังกรเหล่านั้น”

“ข้อ 18 โดยภัยทั้งสามนี้ มนุษย์หนึ่งในสามได้ถูกฆ่าเสีย คือด้วยไฟ ด้วยควัน และด้วยกำมะถัน ซึ่งพุ่งออกมาจากปากของมังกร 19 เพราะฤทธิ์อำนาจของมังกรอยู่ที่ปากของมังกรและที่หางของมังกร เพราะหางของมังกรเป็นเหมือนงูและมีหัว และด้วยสิ่งเหล่านี้มันจึงทำอันตรายได้”

“ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงผลอันถึงตายของรูปแบบการสงครามแบบใหม่ที่ถูกนำมาใช้ โดยอาศัยเครื่องมือเหล่านี้—ดินปืน อาวุธปืน และปืนใหญ่—คอนสแตนติโนเปิลจึงถูกพิชิตลงในที่สุด และตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกเขาเติร์ก” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 510–514.

เราจะศึกษาภัยพิบัติประการที่สามต่อไปในบทความถัดไป

“เมื่อคืนนี้ข้าพเจ้าตื่นขึ้นจากการหลับ ด้วยภาระหนักอึ้งอยู่ในจิตใจ ข้าพเจ้ากำลังถ่ายทอดข่าวสารแก่พี่น้องชายหญิงของเรา และเป็นข่าวสารแห่งการตื่นและการสั่งสอน เกี่ยวกับงานของบางคนผู้กำลังสนับสนุนทฤษฎีอันผิดพลาดเกี่ยวกับการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการทรงกระทำของพระองค์ผ่านทางผู้รับใช้ที่เป็นมนุษย์”

“ข้าพเจ้าได้รับคำชี้แนะว่า

ลัทธิคลั่งไคล้อันคล้ายคลึงกับที่เราได้รับการทรงเรียกให้เผชิญหลังจากการผ่านพ้นของเวลานั้นในปี 1844 จะกลับเข้ามาท่ามกลางเราอีกครั้งในวาระสุดท้ายของข่าวสาร และว่าเราจะต้องเผชิญกับความชั่วร้ายน้อย่างเด็ดขาดเช่นเดียวกับที่เราได้เผชิญมาแล้วในประสบการณ์แรกเริ่มของเรา.

“เรากำลังยืนอยู่บนธรณีแห่งเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่และเคร่งขรึม คำพยากรณ์ทั้งหลายกำลังสำเร็จ ประวัติศาสตร์อันประหลาดและเปี่ยมด้วยเหตุการณ์กำลังถูกบันทึกไว้ในสมุดแห่งสวรรค์—เหตุการณ์ซึ่งได้มีการประกาศไว้แล้วว่าจะเกิดขึ้นในไม่ช้าก่อนถึงวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ทุกสิ่งในโลกอยู่ในสภาพไร้เสถียรภาพ บรรดาประชาชาติกำลังโกรธแค้น และกำลังมีการเตรียมครั่งใหญ่สำหรับสงคราม ชาติกำลังวางแผนต่อต้านชาติ และอาณาจักรต่อสู้กับอาณาจักร วันยิ่งใหญ่ของพระเจ้ากำลังเร่งเข้ามาอย่างยิ่ง แต่ถึงแม้ว่าบรรดาประชาชาติจะกำลังระดมกำลังเพื่อสงครามและการนองเลือด พระบัญชายังมีผลบังคับต่อทูตสวรรค์ทั้งหลายอยู่ ให้เขายังล้มทั้งสี่ไว้จนกว่าผู้ใช้ของพระเจ้าจะได้รับการประทับตราไว้ที่หน้าผากของตน” Selected Messages, book 1, 221.